

ကြယ်ပွင့်စာပေ

မေ့လျော့သွင်

ကြာပန်းလေးနဲ့ပြန်မခေါ်ကြေး

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

(၁)

“ဟာ....ဟေ့ကောင် တမသ (သမ္မတ) မလာသေးဘူးလား”

“အေး မလာသေးဘူးကွ၊ ဒီကောင့် ဖုန်းကိုလည်း ငါခေါ်ကြည့်တာ ငါးခါလောက်ရှိပြီ အခုထိမရသေးဘူး”

မျိုးဝင်းက အောင်ပြည့်ဘေးမှ ဝင်ထိုင်ရင်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝှေ့ယမ်း၍ ကြည့်မိ၏။ သမ္မတဖွင့်ထားသော Internet Cafe ဆိုင်မှာ မဆိုးလှဟု သူက ကောက်ချက်ချလိုက်ပါသည် ။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ စိတ်တွေက အလိုလို တိုလာပြန်သည် ။ နောက်မှ ဒီနေ့ ပွဲသည် သမ္မတ (ခေါ်) ညီညီထွန်း ဒကာခံပေးမည့် ပွဲဖြစ်ကြောင်း တွေးမိကာ မျိုးဝင်းက အနည်းငယ် အားနာလို့ သွားသည် ။ သူ့ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး သူကျွေးမွေးမည့် ပွဲကို မျှော်နေမိမှာ တော့ မျိုးဝင်းလည်း ညီညီထွန်း၏ အောင်မြင်မှုတွေအတွက် မုဒိတာပွားရန် ကြိတ်မှိတ်ကြိုးစားရတော့သည် ။

ဝင်လာကတည်းက သူမေးသည့် မေးခွန်းတစ်ခွန်းကို ပြန်ဖြေသည်မှာ အပ တကုပ်ကုပ်နှင့် ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်မှန်းမသိ ရှုပ်နေသော အောင်ပြည့်သည် အခုမှ သူ့ဘက်သို့ တစ်ခါပြန်လှည့်ကြည့်၍ အဟီးဆိုပြီး ရယ်ပြ၏။ မျိုးဝင်းလည်း စကားပြောရတော့မည့်ဟု တွေးကာ ပါးစပ်လေးဟရုံရှိသေးသည် ။ အောင်ပြည့်က ချက်ချင်းကြီးမျက်နှာပြန်လွှဲသွားသဖြင့် ဘာမှ မပြောလိုက်ရပေ။ သူက အောင်ပြည့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသော

Customer တွေဆီ အကြည့်ကို ရွှေ့လိုက်ပါသည်။ ။

ထိုစဉ် သူတို့ အရွယ် လူတစ်ယောက်က ဆိုင်ထောင့်စွန်း တစ်နေရာမှ သူ့ကို လက်လှမ်းပြကာစပ်ဖြီးဖြီး ရယ်ပြသဖြင့် မျိုးဝင်းမှာ ကြောင်စီစီ ဖြစ်သွားရှာသည်။ ။ မြင်ဖူးသလိုလိုပေမယ့် ဘယ်သူမှန်းကို သူသေချာဝေခွဲမရချေ။ ထိုငနဲက ထိုင်ရာမှ ထ၍ သူထိုင်နေသော ကောင်တာဆီ လျှောက်လာတော့မှ မျိုးဝင်းလည်း ထိုငနဲကို အားရပါးရ ဆဲရေးပစ်လိုက်သည်။ ။ တကယ်တော့ သူတော်တော်လေး ပျော်သွားခဲ့မိပါသည်။ ။ ငနဲသားမှာ အရင်တုန်းနှင့် လုံးလုံးမတူ။ အတော်သားနားနေသဖြင့် သူ ရတ်တရက် မမှတ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“တတောင်းစား အောင်လွင်ဦး ငါ မင်းကို မြင်မြင်ချင်း ဘယ်က ကောင်လဲဆိုပြီး ကြောင်နေတာ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ....တော်တော်တားနားနေပါလား၊ အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေဝတ်လို့၊ အမယ်.....ခါးမှာ လည်း ဟန်းဖုန်းကြီးနဲ့၊ ဟာဟ....”

အောင်လွင်ဦးက သွားကြီးဖြီးကာ တဟဲဟဲရယ်ရင်း မျိုးဝင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ စာရင်းတွေ လုပ်နေသော အောင်ပြည့်ထံမှ အသံထွက်လာပြန်၏။

“အေးကွ၊ ငါလည်း ဒီကောင် ဝင်လာကာစက မမှတ်မိဘူးလေ၊ ဒီကောင့်မျက်နှာက အရင်လို အမွေးအမျှင်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဝတ်ထားစားထားတာကလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ လူလိုသူလိုဖြစ်နေတော့ လူမှားတာပေါ့ကွ၊ အောင်လွင်ဦးလို့ ဘယ်ထင်မှာလဲ”

“မင်းတို့ ပြောပုံကလည်း ကွာ ငါ့များ ရစရာကို မရှိတော့ဘူး.....ဟွန်း”

အောင်လွင်ဦးမှာ နှုတ်ခမ်းကြီးစူနေ၏။ မျိုးဝင်းအသံ သိပ်မကျယ်

အောင် ထိန်းပြီး ရယ်နေလိုက်သည်။ ။ အောင်ပြည့်လည်း သူ့အလုပ်တွေ လက်စသတ်လျက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြောဖို့ ဟန်ပြင် လိုက် လေသည်။ ။ မျိုးဝင်းက....

“ငါက မင်းမရောက်သေးဘူး ထင်နေတာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက Internet ဝင်ပြီး ဘာတွေတွေးကလိနေတာလဲ၊ ပေါက်တက်ကရ ဝက်ဘ်ဆို က်တွေ လျှောက်ဝင်မကြည့်နဲ့ နော်၊ ဟိုကောင် တမသ (သမ္မတ) ဒုက္ခ ရောက်နေဦးမယ်”

“အေးပါကွာ၊ ငါသိပါတယ်၊ တမသ(သမ္မတ) ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ် ပါဘူး ပေကောက်ရာ.....ဟဲဟဲ”

အောင်လွင်ဦးသည် မျိုးဝင်းစကားမဝီတာကို လိုက်လံတုပ နောက်ပြောင်နေသည့်အပြင် မျိုးဝင်း၏ နာမည်ပြောင်ကိုပါ ခေါ်လိုက် သဖြင့် အောင်ပြည့်က တစ္ဆေရယ်သည်။ ။ မျိုးဝင်းက သိပ်မကြည် သော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်၍ သမ္မတ(ခေါ်) ညီညီထွန်းထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်နေ၏။ ဖုန်းက မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်သွားလေ ၏။

“အေးငါက မင်းဆိုင်မှာ ၊ ဟိုကောင် အောင်လွင်ဦးလည်း ရောက်နေပြီ၊ ငါတို့ သွားနှင့်ရမှာ လား၊ အေး.....အေး....အဲဒါဆို ပြီးရော ... ပြီးရော”

မျိုးဝင်းက လိုရင်းကိုသာ မြန်မြန်ပြော၍ သူ့ဖုန်းကို အိတ်ထဲပြန်ထ ည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ဘာမှ မမေးရသေးခင်၊ သူတို့ သိ ချင်တာကို အလိုတသိ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ။

“ကဲ....သွားကြမယ်၊ ဒီကောင်က နည်းနည်းကြာဦးမှာ တဲ့ ၊ ငါတို့ အ ရင်သွားနှင့်တဲ့ ၊ အောင်ပြည့် မင်းကိုလည်း ငါတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လို

က်ခဲ့ဖို့ မှာ သွားတယ်၊ ဆိုင်မှာ ဟိုချာတိတ်ရှိတယ် မဟုတ်လားတဲ့ ၊ ဘယ်သူ အဲဒီကောင်လေး”

ဒီလောက်ဆို အောင်ပြည့်က သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ မျိုးဝင်း နာမည် မေ့နေသည့် ဆိုင်အကူသူငယ်လေးကို အောင်ပြည့်က လှမ်းခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောကာ လိုအပ်တာတွေ မှာ ကြားနေ၏။

“အေး မလာသေးဘူးကွ၊ ဒီကောင့် ဖုန်းကိုလည်း ငါခေါ်ကြည့်တာ ငါးခါလောက်ရှိပြီ။ အခုထိ မရသေးဘူး”

“ကဲ.....အဲဒါဆို ငါစိတ်ချမယ်နော်ဝင်းထွဋ်၊ ငါတို့ သွားမယ်သိလား”

ဝင်းထွဋ်ဆိုသော ချာတိတ်လေးက ခေါင်းလေးညိတ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အောင်လွင်ဦးက သူမောင်းနေသည့် တက္ကစီကို ယူလာသဖြင့် မျိုးဝင်း (ခေါ်) ပေကောက်မှာ စိတ်ချမ်းသာနေသည် ။ အမှန်တော့ “ပေကောက်”ဆိုသော တရုတ်လူမျိုးဖြစ်သော မျိုးဝင်းတို့ အဖေ၏ နာမည်ဖြစ်သည် ။ သူက ပေကောက်ဟူသော နာမည်ထက် ပေသီးခေါက်ဆိုသည့် အမည်နှင့်ပိုမိုသင့်တော်လှသည် ။ သူတက္ကစီခ မကုန်တော့မှန်း နားလည်လိုက်သဖြင့် မျိုးဝင်းသည် အောင်လွင်ဦး၏ ဆိုးဝါးညံ့ဖျင်းသော ဥပဓိရုပ်ကို ဒီနေ့အဖို့ ရယ်စရာမလုပ်တော့ရန် တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၌ပင် မျိုးဝင်းသည် ထိုသို့စီးပွားရေးအမြင်ရှိသူ ဖြစ်ပါသည် ။

(၂)

သမ္မတစောင့်ခိုင်းထားသော Morning Star ဆိုင်ထဲမှာ သူတို့ သုံးယောက် ထိုင်နေကြရာ နာရီဝက်ခန့်ကြာသွားသည် အထိ အလှူရှင်က ရောက်မလာသေးပေ။ အောင်ပြည့်တစ်ယောက်သာ အေးအေးဆေးဆေးရှိနေပြီး ကျန်နှစ်ယောက်မှာ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေကြ၏။ အောင်လွင်ဦးက.....

“ဟေ့ကောင်...အောင်ပြည့်၊ မင်းကောင်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါဦးကွ”

“မင်းဆက်ပါလား၊ မင်းမှာ လည်း ဖုန်းပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“အဲ....အဲဒါက....”

“ဘာလဲ..... မင်းအဘိုးကြီးဖုန်းကို အလစ်မှာ “မ’လာတာလား၊ မင်းကွာ....အခုထိ ငယ်ငယ်က အကျင့်ကို မဖျောက်သေးဘူး”

အကြောင်းသိဖြစ်သော အောင်ပြည့်၏ စကားကြောင့် အောင်လွင်ဦးမ ၂၁ တွန့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ဘာမှ စကားထမဟတော့ပေ။ သူ့အဖေအကြောင်း သူသိသည် ။ ဖုန်းယူလာတာပင် လွန်လှပြီ။ သူ့အဖေဦးအိဗရာဟင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်နေတုန်း အောင်ပြည့်ပြောသလို အောင်လွင်ဦးက ဖုန်းကိုအလစ်သုတ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ညီညီထွန်း၏ အင်တာနက်ဆိုင်သို့ မရောက်မီ ဦးအိဗရာဟင်က သူ့ကိုအိမ်ဖုန်းနှင့် လှမ်းဆက်၍ အကြီးအကျယ် ဆူဆဲပြောဆိုကာ တစ်call မျှ အသုံးမပြုရ

ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်၏။ တစ် call လောက် ခေါ်ဆိုတာကို သိသွားသည် နှင့် အောင်လွင်ဦးကို မွေးသဖခင်ဦးအီဗရာဟင်က တကယ်ပဲ အိမ်မှ နှင်ထုတ်ပေလိမ့်မည်။ ဒီအကြောင်းတွေ သူငယ်ချင်းများ သိလျှင်လည်း ဒင်းတို့ လှောင်တာနဲ့ သူအရှက်ကွဲမှာ သေချာသည် ။

“ဟေ့ကောင်အောင်လွင်ဦး ဘယ်သူ့ဖုန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက် လိုက်လေကွာ၊ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ ဖုန်းတစ် callလောက်နဲ့ သေမသွားပါဘူးဟ”

ထိုသို့ မျိုးဝင်းက ထပ်တွန့်လိုက်တော့ အောင်လွင်ဦးမှာ ပိုတွန့်သွားရှာ၏။ အောင်လွင်ဦးသည် ရူးသလိုပေါသလို အမူအရာဖြင့် တဟီးဟီးရယ်လျက် အုန်းဆီများ ရွှံ့စိုပြောင်လက်နေသော သူ့ဆံပင်ကို ပုံမပျက်အောင် ခပ်ဖွဖွကုတ်ကာ.....

“ဟီးဟီး..... ဖုန်းက... ဖုန်းက သိပ်ဟိုဒင်းမဖြစ်ဘူးကွ၊ နေပါစေကွာ ဆက်မနေပါနဲ့ ၊ သူ့ကိစ္စပြီးတာနဲ့ လာမှာ ပေါ့။ နောက်ပြီး သူမလာခင် ငါတို့ ဘာသာ မှာ စားထားလည်း ရတာပဲ၊ တော်သေးတယ်နော် အောင်ပြည့်၊ သမ္မတက ငါတို့ ကို Morning Star လို ဆိုင်မျိုးမှာ စောင့်ခိုင်းထားပေလို့ ၊ တော်ကြာ လမ်းဘေးက ခေါက်ဆွဲသုပ်ဆိုင်တို့ ဘာတို့ သာဆိုသေပြီ ၊ ကပ်စီးနဲ့က ဒီတစ်ခါနည်းနည်း သဘောကောင်းနေတယ်...ဟဲဟဲ”

သူ့စကားလမ်းကြောင်းလွဲတာ အောင်မြင်သွားသည် ဟု ဆိုရမည်။ အောင်ပြည့်က ခေါင်းညိတ်၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီးသည် ။ မျိုးဝင်းက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ ညီညီထွန်း၏ ချစ်တီးကျပုံအကြောင်း ပြောမည့်ပြုပြီးမှ သူ့ဘက် ပြန်လည်လာမည့်အရေးကို ရုတ်တရက် တွေးမိသွား၏။ အကယ်၍ သူများကပ်စီးနှံ့ကြောင်း ပြောဆိုမိလျှင် သူ့အနေနှင့် မတရားရာကျမည်။ မျိုးဝင်းကိုယ်တိုင်လည်း လူသိရှင်ကြား ပေသီးခေါက်ဆရာတစ်ဦး

ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါကတော့ ‘တူ’စေတနာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ လီလီရော မလာသေးဘူးလား။ အောင်ပြည့် မင်းညီမဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူးလား၊ ညီညီကတော့ လီလီကိုမခေါ်ဘဲ မနေလောက်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး လီလီကလည်း ညီညီ ဒီနေ့ပွဲလုပ်မှာ ကို မသိဘဲမနေဘူး။ ဒါမှ မဟုတ် ညီညီက လီလီကို တစ်ပါတည်း ဝင်ခေါ်နေတာ ဖြစ်မယ်၊ အင်း...ပြောသာ ပြောရတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ရောပြေရဲ့ လား၊ မသိပါဘူး။ ခက်တာပဲ...လီလီနဲ့ ညီညီနဲ့ က သမီးရည်းစားတွေသာဆိုတယ်၊ အမြဲတမ်း တကျက်ကျက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညီညီကလီလီကို ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်”

“ဟာ...တော်ပါတော့ ပေကောက်ရာ၊ မင်းစကားမှာ လီလီတွေ ညီညီတွေနဲ့ ချည်းကို မိုးမွန်းပြီးရှုပ်နေတာပဲ”

အောင်ပြည့်က ဟန့်လိုက်သဖြင့် မျိုးဝင်းလည်း သူ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ လီလီသည် သူငယ်ချင်းညီညီထွန်းနှင့် ရည်းစားဖြစ်နေတာကို အောင်ပြည့် သိပြီးသား...။ သို့သော်လည်း အခြားသူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ ဆိုတော့ သူ့ခမျာ မျက်နှာပူရှာမှ ပေါ့။ အောင်လွင်ဦးကတော့ မျိုးဝင်း လို တွေးဟန်မတူပါ။ အောင်ပြည့်ကို လီလီအကြောင်းတွေ ထပ်ပြီးပြောနေပြန်၏။

“အေးကွ၊ တို့ ရဲ့ လီလီ ဝါးတား(Water) လီလီကလည်း အရင်လိုပဲ၊ နည်းနည်းမှ ကို မပြောင်းလဲသေးဘူး၊ ဟိုကောင်ညီညီထွန်းက ကပ်စေးနည်းသလောက် သူက လက်ဖွာပြီး အသုံးကြမ်းတုန်း၊ တွေ့လိုက်တိုင်း လီလီမှာ ပိုက်ဆံအမြဲတမ်း လိုနေတာချည်းပဲ၊ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တော့ ခက်ပါတယ်ကွာ”

ထိုအခါ အောင်ပြည့်လည်း မနေသာတော့ဘဲ

“ငါဆိုကို မနေ့ကပဲ လီလီက အကြွေးငါးသောင်း လာဆပ်သွားတယ် ။ အဲဒါ တစ်လကျော်နေပြီ၊ ခက်တယ်ကွာ၊ ငါလည်း ဟိုကောင်ညီညီနဲ့ သူ့အကြားမှာ တစ်ခါတလေ ရူးချင်တယ်။ ငါက အလယ်မှာ ပုဏ္ဏားတိုင် ဖြစ်နေတာ၊ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ခုခုထဲကွိုင်ပြီဆိုရင် ငါ့နားတွေပူပြီပဲ၊ ညီညီကလည်း ငါ့ကို လီလီအစ်ကိုဆိုပြီး တိုင်တယ်၊ လီလီကလည်း ကို ကိုသူငယ်ချင်းက ဘယ်လိုဘာညာနဲ့ သူ မကျေနပ်သမျှကို

ပြောတော့တာ..... မင်းတို့ ပဲ စဉ်းစားကြည့်”

“ဟော....ပြောရင်းဆိုရင်း သေခဲဦးမယ်၊ ဟိုမှာ လီလီမဟုတ်လား၊ တက္ကစီပေါ်က ဆင်းလာတာ”

မျိုးဝင်းက လီလီကို မြင်သွားပြီး မှေးနေသော သူ့မျက်လုံးတွေပင် ပြူးထွက်လာသကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်၏။ နောက်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ပြည့် ရိပ်မိသွားမှာ စိုး၍ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ရှိန်သတ် ကာ ဣန္ဒြေဆည် လိုက်ရသည် ။

သူတို့ အားလုံးက မျိုးဝင်း၏ အမူအရာကို ဂရုမစိုက်မိကြချေ။ မျိုးဝင်းလည်း သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်ကာ လီလီလမ်းလျှောက်လာပုံလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာ မျိုးဝင်းသည် မကျေနပ်သည့်စိတ်တွေ ပြန်လည်လှုပ်ခတ် လာပြီး သူ့ကျွေးမှာ ကိုလည်း မစားချင်တော့သလို ဖြစ်သွားမိသည် ။ သို့ရာတွင် သူဒီလိုတော့ မလုပ်နိုင်ပေ။ ကပ်စီးချင်းအတူတူ ဒီနေ့က သူဝိုက်ရမည့်နေ့။ ညီညီထွန်းက ပိုက်ဆံကုန်ရမည့်သူ မဟုတ်ပါလား။ ဒါသည် ကပင် ညီညီထွန်းကို ပုံစံတစ်မျိုးနှင့် ကလဲစားချေရာ ရောက်သည် ဟု တွေး၍ မျိုးဝင်းက သူ့စိတ်သူ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည် ။ အခုလို လီလီက ညီညီနှင့်လက်ထပ်ဖို့ တောင် သေချာသလောက် ရှိနေလေပြီ။ ဝိုင်းထဲသို့ လီလီ ရောက်လာသည် နှင့်.....

“အမယ်လေး.... အိုက်လိုက်တာ၊ ရေသန့်လေး တစ်ဖူးလောက် မှာ ပေးပါလား ကိုမျိုးဝင်းရယ်၊ ကိုကို..... မနွေကငါးသောင်း လီလီကို ခဏပြန်ပေးပါဦး၊ ပါတယ်မဟုတ်လား၊ ညကျရင် လီလီ ချက်ချင်းပြန် ပေးမယ်၊ ညီညီ မလာခင်လုပ်စမ်းပါ မြန်မြန်လေး၊ ညီညီနဲ့ မလိုအပ်ပဲ စ ကားအပိုတွေ မပြောချင်ဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ် တကယ်ပဲကိုကိုရာ...ငှမ နေစမ်းပါနဲ့၊ ပြန်ပေးပါ့မယ်ဆိုမှ သူကတစ်မျိုး”

အောင်ပြည့်က.....

“ရောက်ရောက်ချင်း ဒီအသံကြားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိတာ တော့ အမှန်ပဲလီလီ၊ နားတောင်မနားဘူး ပိုက်ဆံတန်းတောင်းတော့တာ ပဲ၊ ရော့ဟာရော့...မပေးလို့ လည်း ရမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ နင်ကလေ တကယ်ကို ဝါးတားလီလီ ပဲသိလား၊ အမြဲတမ်း ရေလိုနေတာ၊ နင်နဲ့ အဲဒီနာမ ည်နဲ့ တကယ်ကို လုံးဝကွက်တိပဲ”

“ဪ.....ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုကိုကလည်း ဝါးတားလီလီဆိုတော့ ကြာပန်းမဟုတ်လား၊ ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ လီလီကလည်း ကြာပန်းလေးလိုပဲ လှတယ်လေဟဲဟဲ၊ ဟယ်.....ကိုကို ပို က်ဆံက ငါးထောင်တောင် လိုနေတယ်၊ စစ်ကြည့်ဦး”

အောင်ပြည့်က လီလီကို စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြည့်လျက်သူ့ ဆီပြန်ပေး လာသည့် ပိုက်ဆံကိုလက်နှင့်ကာ၍

“အေး.....ဟုတ်တယ်၊ ငါမေ့သွားလို့ ဟေ့၊ ငါအဲဒီထဲက ငါးထောင် ထုတ်သုံးထားမိတယ်။ ဟေ့ကောင်.....အောင်လွင်ဦး၊ မင်းမှာ ပါရင် ခ ဏပေးလိုက်စမ်းပါ၊ ဆိုင်ကျ ငါပြန်ပေးမယ်”

အောင်လွင်ဦးမှာ မငြင်းပဲ ငါးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် မျိုးဝင်း က တံတွေးမျိုချမိ၏။ ဒါဆို သူ့ဘက်မလှည့်တော့တာ သေချာသွားပြီ။

မျိုးဝင်းသည် လီလီကို မသိမသာငေးရင်း ညီညီထွန်းတစ်ယောက် လီလီ အချစ်ကိုရသွားခြင်းမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ ကံကောင်းသွားတာပဲဟု တွေးရင်းပြီးလိုက်၏။ လီလီကို သူကြိတ်ချစ်ခဲ့သမျှ သူငယ်ချင်းတွေမသိအောင် ယနေ့ထိ အောင်မြင်စွာ ဖုံးဖိထားနိုင်ဆဲဖြစ်ပါသည် ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ညီညီထွန်းရည်းစားမှန်း သိသိကြီးနှင့် လီလီကို အခုထိ ရင်ခုန်နေတော့ သူ့ကိုယ်သူအံ့ဩမိသည် ။ သို့သော် သူစိတ်ကူးယဉ်ထားသည့်အထဲမှာ လီလီကို ပိုက်ဆံချေးရမည့် ကိစ္စတော့ လုံးဝမပါတာ သေချာလှ၏။

“နေပါဦး၊ နင်....ဟိုကောင် ညီညီနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ ငါတို့ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ အခုထိ မရောက်သေးဘူး”

“လာလိမ့်မယ်၊ သူနဲ့ စကားပြောရတာ အချိုးမပြေလို့ လီလီက အရင်တက္ကစီငှားပြီး ထွက်လာတာ၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းညီညီက အရမ်းပဲ လွန်ကိုလွန်းတယ်”

“ကဲကဲ....တော်တော့၊ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ နင်တို့ ကိစ္စ နင်တို့ ဘာသာရှင်းကြ၊ အဲ....နောက်မှ ရှင်းကြ၊ ဟိုမှာ ဟိုကောင်ညီညီလာနေပြီ၊ နင်ထပ်ပြီး ဘာမှ လျှာမရှည်နဲ့ တော့၊ ငါတို့ ကြားထဲက နားပူမခံနိုင်ဘူး”

အောင်ပြည့်က သူညီမကို စိတ်မရှည်တော့သလို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောလိုက်ပါ၏။ လီလီလည်း နှုတ်ခမ်းစူ၍ အသံတိတ်သွားရှာသည် ။ ဒါတောင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ညီညီထွန်းကိုကြည့်ကာ မျက်စောင်းတွေထိုးပြီး ချစ်တီးဟု မကြားတကြား ရေရွတ်လိုက်သေးသည် ။ ညီညီထွန်းက.....

“ဆောရီးကွာ၊ အလုပ်ရှုပ်ပါတယ်ဆိုမှ ၊ ဟိုမှာ လေ ဒေါ်လီလီပေါ့။ သူကိစ္စကို ရှင်းရသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှန်း မသိဘူး၊ လီလီ...

နင်ငါ့စကားကို ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့ သူကပဲပြန်ပြီး စိတ်ကောက်သေးတယ်”

“စိတ်လည်း မကောက်ဘူး၊ ညီညီပိုက်ဆံကိုလည်း လီမယူပါဘူး၊ ရော....ပြန်ယူ၊ ပိုက်ဆံလေး ငါးသောင်းလောက်နဲ့ ဥစ္စာခြောက်မနေနဲ့ ”

အောင်ပြည့်လည်း ကြားဝင်ရပြန်ပါသည် ။

“ဟာ....လီလီတော်စမ်း၊ ညီညီ...မင်းလည်း မပြောနဲ့ တော့ကွာ၊ သူ့ အကြောင်းလည်း သိနေတာပဲဥစ္စာ၊ တော်တော့ ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟာ....မပြောလို့ မရဘူး အောင်ပြည့်၊ အခုဟာလွန်နေပြီ၊ ငါ့သူ့ကိုမ လုပ်ပါနဲ့ တော့လို့ ခဏခဏ တောင်းပန်နေတဲ့ ကြားကကွာ၊ သိတယ်မ ဟုတ်လား၊ မနေ့ညက ချန်ပီယံလိဂ်ဆိုလား၊ အဲဒီမှာ သွားပြီး အလှူပေး တာလေ”

လီလီဘောလုံးပွဲဝါသနာပါမှန်း သိထားသောလည်း အနေအထားက ရယ်ချယ်စရာမို့ အောင်ပြည့်ရော၊ မျိုးဝင်းတို့ ပါ အသံထွက် ရယ်မိကြ လေတော့သည် ။ လီလီကတော့ ကောက်ချိတ်ချိတ်လေး လုပ်နေ၏။ သူ မပေးလိုက်သည့် စားပွဲပေါ်ကပိုက်ဆံအုပ်ကို ကောက်ယူရေတွက်နေ သော ညီညီထွန်းမှာ အနည်းငယ်ပြုံးစပြုလာ၏။ မင်းတို့ ဘာမှာ ဦးမလဲ မှာ ကြလေဟု လောကွက်ပြု၏။ ဒီနေ့ လီလီအတွက် သူစိုက်ထားသော ဘောလုံးပွဲဖိုးငါးသောင်းကို အလွယ်တကူ ပြန်ရသဖြင့် ညီညီထွန်းမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပုံရလေသည် ။

ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းသည် သူမ၏ သားတော်မောင် ညီညီထွန်းတစ်ယောက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုရှာကြံ ဖြေသိမ့်ပေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာသည်။ သူမသည် သား၏ စိတ်သဘောထားကို မခြွင်းမချန်သိ နေသကဲ့သို့ သားချစ်သူ လီလီစရိုက်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းနားလည်ထား၏။ ညီညီထွန်းက ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက လီလီအကြောင်းများကိုသာ ပြောဆိုညည်းညူနေခဲ့သည်။ အခုတော့ သားလည်း ပြောရလွန်းသဖြင့် မောသွားပြီထင်သည်။

ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းမှာ ကြိတ်ပြီးမိ၏။ ညီညီထွန်းအိမ်ကို ပြန်မရောက်ခင်ကပင် လီလီသည် သူမဆီဖုန်းဆက်၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်လှမ်းတိုင်ပြီးနေပြီ။

“ကဲပါ.....သားရယ် လီလီလေးက ကလေးစိတ် မကုန်သေးလို့ ပဲဥစ္စာ၊ နေစမ်းပါဦး.....သားက ဘာအထိမ်းအမှတ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်ပြုစုရတာလဲ”

“သူတို့ က သားကို ကားဝယ်စီးနိုင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဆိုပြီး ဝိုင်းညှဉ်းကြတာပါ မေမေရာ၊ အမှန်တော့ အဲဒါလည်း လီလီပဲ စလမ်းကြောင်းပေးတာပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေက ဘာမှ မပြောလို့ ငွေကုန်သက်သာပြီဟဆိုပြီး၊ မှေးနေရုံရှိသေးတယ်၊ သူက အရင်စဖောက်တယ်

လေ၊ ဒါပေမဲ့ သားက Internet ဆိုင်ဖွင့်တုန်းထဲက ကျွေးမယ် ပြောထားတာလည်း ရှိတော့ နှစ်ပွဲစာရောပြီး လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ သားက မကျွေးသေးဘူး၊ ကားဝယ်စီးတာပဲ ဘာကိစ္စမှန်ဝယ်ကျွေးရမှာ လဲ၊ သားစီးချင်ရင် အစောကြီးထဲက ဝယ်စီးလို့ ရမှန်း သူတို့ သိပါတယ်။ နောက်ပြီး အခုကားဝယ်တယ်ဆိုတာက သားတွက်ကိန်းနဲ့ သားဝယ်လိုက်တာ၊ လိုအပ် လာပြီထင်လို့ ၊ တကယ်က ကားဆိုတာ ဇိမ်ခံပစ္စည်းမဟုတ်၊ ကြားစရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အထိမ်းအမှတ် လုပ်နေရလောက်အောင် ထူးခြားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ အဲဒီကောင်မလေးကိုက လူတွေစုံတိုင်း လျှာရှည်တာလေ၊ ပြောကိုမပြောချင်ပါဘူး မေမေရာ၊ ပြောမယ်ဆို ပြောစရာတွေချည်းပဲ၊ လီလီတစ်ယောက်ဆိုတာ”

ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းက ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်ပါ၏။ ညီညီထွန်းသည် မအေဖြစ်သူရယ်သံကြောင့် မလုံမလဲမျက်လုံးတွေနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ သူကလည်း မနေနိုင်လွန်း၍ သာ မေမေ့ကို ပြောနေရခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်မှာ တော့ မေမေနှင့်လီလီတို့ က တစ်ဂိုဏ်းထဲသားတွေမှန်း ညီညီထွန်းသိပါသည် ။ မေမေက သူ့ချွေးမလောင်းလေး လီလီကို သဘောကျသည် ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း မေမေက လီလီကို ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတတ်သေးသည် ။ ကောင်မလေးက စိတ်ထားဖြူစင်သတဲ့ ၊ အပေးအကမ်းရက်ရောသတဲ့ ။ အဲ.....ဘောလုံးပွဲဝါသနာပါတာ၊ ဂဏန်းတွက် ဝါသနာပါတာတွေကျတော့လည်း မေမေက သူမနှင့်အကြိုက်ချင်းတူသဖြင့် တစ်ခါမှ အပြစ်မတင်သည့်အပြင် ပြဿနာဖြစ်တိုင်း လီလီဘက်ကပဲ ရပ်တည်ပေးလေ့ရှိ၏။ ဒေါ်မိုးမိုးဝင်းက ဘောလုံးပွဲကို ဒီလောက်ကြီးဝါသနာမပါလှပေမယ့် ဂဏန်းတွက်ရသော အပေါင်းအနုတ်ဇယားတွေ၊ သေချာပေါက် ဖော်မြူလာတွေကိုကျ၊ အလွန်နှစ်သက်သူ ဖြစ်၏။

“မရယ်နဲ့ မေမေ၊ မေမေက လီလီကိုဆို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မတင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ဟိုက တစ်နေ့တခြား ပိုပိုဆိုးနေတာ...၊ မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမကလည်း ငါနဲ့ ဝါသနာတူတယ်ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူနေပုံပါပဲ”

“အလိုတော်၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ ၊ ကျုပ်က ကိုယ်တော်လေးတို့ အားကိုးနဲ့ တစ်ခါတလေ ရေစင်ဖိုးလေးရအောင် ရှာတာပါ။ သားက သူ့ကိုချည်း အပြစ်တင်နေလို့ မေမေက ဝင်ဖျန်ဖြေတာမျိုးပဲရှိတယ်။ ပြီးတော့ သားတို့ နှစ်ယောက်က ဖြတ်နိုင်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ တကျက်ကျက်နဲ့ ရန်တွေဖြစ်ကြ၊ စိတ်တွေကောက်ကြနဲ့ ... အဲဒါကောင်းသလား၊ လီလီကိုချည်း ပြောနေလို့ မရဘူး၊ သားကိုသားလည်း ပြင်ဖို့ ကြိုးစားဦး၊ မေမေက ငွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သား စည်းစနစ်ကြီးတာကို သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားက တစ်ခါတလေ အစွန်းရောက်ချင်တယ် ၊ တကယ်ဆို လီလီက ဒီလောက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး သုံးဖြုန်းနေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ.....သားရယ်”

“မေမေက သားကိုကပ်စီးနည်းပြီး ချစ်တီးကျတယ်လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား၊ သူ့ချွေးမလောင်းကျတော့ ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်ဘူး၊ အံ့ဩတယ်၊ သားကတော့ ကပ်စီးနည်းတယ်ပြောလည်း ခံမှာ ပဲ၊ ဒီအခြေအနေရောက်အောင် သား ကြိုးစားလာခဲ့ရတာ မေမေလည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ၊ ဖေဖေလက်ထက်မှာ စအရှိန်ရလာတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို သားကိုယ်တိုင် စိစစ်ကြပ်မတ်ခဲ့လို့ ဒီလိုတိုးတက်လာတယ်ဆိုတာ မေမေအသိဆုံးပါ”

“ဪ...သားရယ်၊ ဒါကို မေမေနားလည်ပါတယ်၊ မေမေသားကိုလည်း ချီးကျူးပါတယ်၊ မေမေပြောခဲ့ပြီးပါပကော၊ လီလီနဲ့ သားနဲ့ ကို ညှိ

လို့ ရအောင်သာ မေမေက ဝင်ဖျန်ဖြေပေးတာပါကွယ်၊ ကဲကဲ....သားရေ ချိုးတော့၊ မေမေလည်း အပေါ်ထပ်မှ ဘုရားပန်း၊ နတ်ပန်းတွေ ရေလဲရ ဦးမယ်၊ ပြီးရင် တို့ သားအမိတွေ ထမင်းစားကြမယ် ဟုတ်ပြီလား။”

ဒေါ်မိုးမိုးဝင်း အပေါ်တက်သွားသည် အထိ ညီညီထွန်း ထိုင်ရာမှ မထ သေး။ လီလီအကြောင်းတွေကို တွေးရင်း ရယ်လည်း ရယ်ချင် စိတ်ဓာတ်လည်း ကျဆိုသလို ဖြစ်နေမိသည် ။ ဒီနေ့ လီလီစိတ်ကောက်သွားမှန်း သူသိပါသည် ။ Morning Star အပြန်တွင် သူ့ကားနှင့် မလိုက်ဘဲ သူမ ဘာသာ တက္ကစီငှား၍ ပြန်သွားခဲ့သည် ။ လီလီဆီဖုန်းလေးတော့ ဆက် ဦးမှာ ပဲဟု တွေးကာ သူက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှ ထလိုက်သည် ။ မြန်မြန် ချော့လိုက်ပြီး စောစောစီးစီး စိတ်ကောက်ပြေသွားလျှင် သူသက်သာမည်။ နောက်ကျမှ ချော့လျှင် အချိန်တွေပိုကြာပြီး ပိုလည်း ခက်ခဲသွားလိမ့်မည်။ လက်ဆောင်တွေဝယ်ရ၊ အာခေါင်ခြောက်အောင်ပြောရနှင့်မို့ နောက်ဆုံးမှာ ငွေကုန်လူပန်း ဖြစ်ရမည်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံအရ သူက သိပြီးသားဖြစ်ပါသည် ။ ရည်းစားကကိုယ့်ထက် သုံးနှစ်ကျော်ငယ်တာ ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့ဟု တွေးလိုက်ရင်း ညီညီထွန်းပြီးမိ၏ ။ တကယ်တော့ လီလီသည် သူ၏ အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံး။ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူမလေးလည်း ဖြစ်သည် ။

“ဟယ်လို..... လီလီ၊ ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ သတိရလို့ ဆက်လိုက်တာ”

“အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ အခု လီလီတို့ လမ်းထိပ်ကို ထွက်လာခဲ့၊ အိမ်မှာ အန်တီရှိလား။”

“မေမေလား ရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ လီလီက ဘာ...ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အသံကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ခုနကကိုယ့်ကို လီလီဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ လမ်းထိပ်ကို ဘာဖြစ်တယ်”

“ဟာ...လီလီတို့ လမ်းထိပ်ကို ထွက်လာခဲ့ပါဆို၊ လီလီကိုလာခေါ်....၊ ထွက်စောင့်နေမယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းနော်”

“လီလီကိုလာခေါ်ရမယ်...ဟုတ်လား၊ ဪ...အေးအေး လာခဲ့မယ်၊ လီလီ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်...”

“ဟာကွာ...ပြီးမှ မေး၊ ဒီမှာ စိတ်တွေ တစ်အားတိုနေတာနော်၊ အခုမြန်မြန်လာ...ဒါပဲ”

ညီညီထွန်းသည် ဖုန်းကိုကိုင်ထားရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းပြီးလာ၏။ သူက အဖြစ်မှန်ကို တွေးဆလိုက်မိဟန်ရှိသည် ။ ဒါပဲဖြစ်မည်။ ဟုတ်ပါတယ်..သေချာလောက်ပါတယ်။

“မေမေရေ....သားအပြင်ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ လီလီလှမ်းခေါ်လို့ သူတို့ လမ်းထိပ်တင်...”

*